

Om Erling Tiedemanns kritik af min historie om fyringen af Katolsk Orienterings redaktør

Erling Tiedemanns (E.T.) ”berigtigelse” indeholder en stærk kritik, rettet dels mod min arbejdsmetode, dels mod mig personligt og mine bevæggrunde. Jeg har i min historie ikke beskæftiget mig med hans (eller andres) motiver, men holdt mig til sagen, hvilket jeg agter at fortsætte med. Så denne side af hans ”berigtigelse” lader jeg ligge. Fornærmelser fremmer ikke dialogen.

Jeg har læst ”berigtigelsen” for at se, om den indeholder noget nyt, men udbyttet af denne læsning har været beskedent. Jo, det var ikke 7 årgange, E.T. granskede, men kun 4 plus 12 numre. Og det var E.T. selv, der overrakte Wuyts den af ham forfattede og af biskoppen godkendte ”redegørelse”, og ikke biskoppen. Og det er så de påkrævede rettelser.

Det helt centrale emne for E.T. er naturligvis hans egen rolle ved fyringen af Wuyts. Han bebrejder mig, at jeg ikke har publiceret hans ”redegørelse” som et bilag. Forklaringen er meget enkel: Biskoppen afviste, som det fremgår af min historie, på Pastoralrådsmødet i november 1997 at frigive E.T.’s ”redegørelse”. Den var ikke længere relevant, mente biskoppen. Ingen af mine kilder i Pastoralrådet eller dets forretningsudvalg var i stand til at skaffe mig et eksemplar. Derfor finder man heller ikke i min historie nogen kritik af E.T.’s ”redegørelse”. Jeg kritiserer ikke noget, jeg ikke har læst.

Derimod refererer jeg den kritik, som ikke bare Wuyts, men mange, mange andre gav kraftigt udtryk for, bl.a. i Pastoralrådet og dets forretningsudvalg, foruden i mange læserbreve, herunder et, underskrevet af ca. 300 katolikker og trykt i Katolsk Orientering den 10.12.1997 (bilag F i min historie). Eftersom E.T.’s ”redegørelse” dengang blev hemmeligholdt af biskoppen, var det naturligvis fremgangsmåden, der var genstand for den omfattende kritik. Der er intet i E.T.’s ”berigtigelse”, der følger noget nyt til det jeg har fortalt, så historien står uanfægtet, som enhver kan konstatere ved at læse den igen.

Derimod er det nyt, glædeligt nyt, at vi nu, endda på opfordring af E.T. selv, kan bringe hans ”redegørelse” som et nyt bilag til historien om Fyringen af Katolsk Orienterings redaktør i 1997. Så kan enhver læse dette skrift og danne sig sin egen mening om Wuyts, der bliver portrætteret, og E.T.’s evner som portrætmaler.

Som en analyse af journalistisk arbejde er ”redegørelsen” helt uantagelig. Den er tydeligvis skrevet af en person, der intet kender til journalistikkens arbejdsvilkår placering i samfundsbilledet og helt og fuldt tilslutter sig biskoppens opfattelse af Katolsk Orienterings opgave, som biskoppen i sin tid forklarede mig bestod i at vise, hvor glade vi er for at være katolikker. New York Times’ berømte logo, All the News That Fit to Print, som Wuyts med held forsøgte at leve op til, er sort tale for de, der deler biskoppens opfattelse af bladets mission.

Der er blevet henvist til de grundlæggende retningslinjer for redaktionen af Katolsk Orientering, der blev vedtaget i forbindelse med oprettelsen af bladet og Wuyts’ ansættelse. Men retningslinjer kan og skal fortolkes i forhold til den konkrete situation, og her deles vandene.

E.T. har også bragt i erindring, at biskop Martensen for mange år siden ved en enkelt lejlighed irettesatte Wuyts for en efter biskoppens mening helt uacceptabel omtale – eller rettere mangel på omtale - af en rundskrivelse, som han åbenbart ikke kunne lide, hvad han ikke var ene om. Men biskop Martensen fyrede ikke Wuyts, antageligt fordi han anerkendte hans indsats som den indtil i dag eneste virkeligt engagerede og professionelt kvalificerede redaktør for bladet. Ingen er fuldkommen, og det var Wuyts heller ikke.

Afslutningsvis vil jeg kraftigt opfordre alle læsere til at læse Erling Tiedemanns ”redegørelse”, som han så venligt har stillet til vor disposition. Den tegner et godt billede af Wuyts som en talentfuld og tapper redaktør, der lagde stor vægt på, at danske katolikker skulle vide, hvad man diskuterede i den katolske verden uden for Danmark, også om de emner, som Rom forsøgte at fjerne fra agendaen. Wuyts troede på, at læserne selv var i stand til at skelne mellem skidt og kanel,

Om Erling Tiedemanns kritik af min historie om fyringen af Katolsk Orienterings redaktør

og at udviklingen i kirken krævede åben kommunikation i stedet for fortielse, løftede pegefingre, taleforbud og udelukkelse af dem, der ikke parerede ordrer.

Læg også mærke til E.T.'s kommentarer til de tekster, han har pillet ud. Min umiddelbare reaktion, da jeg havde læst dem, var: Hvordan i alverden skal man svare på dem? Det er to forskellige syn på samfund og kirke, der her står over for hinanden, og med fyringen af Wuyts blev det krystalklart: I det danske bispedømme er der i dag kun plads for det ene.

Børge Mannov.